
NEGANTAIS NIKS UN FUTBOLA BIEDS

– ... Līdz spēles beigām atlikušas 15 sekundes. Zibenīgais Niks kā viesulis drāžas pāri laukumam! Rūnijs mēģina izklupienā pārtvert bumbu, bet Niks ir ļoti izveicīgs! Kas par māņu sitienu! Ak nē, viņš nevar gūt vārtus no tāda attāluma, tas ir neprāts, tas nav iespējams, ak mans Dievs, viņš izdara sitienu, un bumba ir VĀRTOS!!!! Tā ir VĀRTOS! Vēl viens *iespaidīgs* vārtu guvums! Vēl viena iespaidīga uzvara! Un tas viss, pateicoties zibenīgajam Nikam, izcilākajam futbolistam, kāds jebkad bijis!

– Vārti! Vārti! Vārti! – auroja pūlis. Zibenīgais Niks bija izrāvis uzvaru.

Komandas biedri iznesa viņu cauri fanu pūlim, kas gaviļēja un skandēja: – Nik! Nik! Nik!

– NIK!

Niks pacēla acis un atskārta, ka Zobenas jaunkundze, noliekusies pār solu, sarkanām acīm nikni blenž uz viņu.

– Ko es nupat teicu?

– Nik, – atbildēja negantais Niks.

Zobenas jaunkundze sarauca pieri.

– Es tevi paturēšu acīs, Nik, – viņa dusmīgi sacīja. – Klase, lūdzu uzmanību, mums ir jāpārrunā...

– Vēēēēē! – pinkšķēja raudulīgais Rauls.

– Īrisa, nerauj man matus! – spiedza uzpūtīgā Urzula.

– Skolotāj! – auroja melnģsnģjais Melvins. – Dans nospģra man zģmuli!

– Nenspēru! – dauzonīgais Dans klie-
dza pretī.

– Nospēri gan! – brēca melnīgsnējais
Melvins.

– Klusumu! – nokomandēja Zobenas
jaunkundze.

– Vēēēē! – pinkšķēja raudulīgais Rauls.

– Auuuu! – spiedza uzpūtīgā Urzula.

– Atdod! – brēca melnīgsnējais Melvins.

– Jauki, – teica Zobenas jaunkundze,

– nu tad jau mēs nerunāsim par futbolu.

Rauls pārstāja pinkšķēt.

Urzula pārstāja spiegt.

Melvins pārstāja brēkt.

Niks pamodās no sapņiem.

Visa klase cieši raudzījās uz Zobenas jaunkundzi. Skolotāja gribēja runāt par... futbolu? Vai tā būtu citplanētiešu Zobenas jaunkundze?

– Kā jau jūs zināt, mūsu vietējā komanda Eštonas *Athletic* ir tikusi līdz sestās kārtas spēlēm Futbola asociācijas kausa izcīņā, – teica Zobenas jaunkundze.

– JĀĀ! – klasi pāršalca spalgi kliegzieni.

– Esmu pārliecināta, ka jūs visi zināt, kas notika vakar vakarā...

Vakar vakarā! Nikam joprojām ausīs skanēja diktora sensacionālie vārdi, kurus viņš ar Pēteri izdzirda pa radio, kad tika paziņoti sestās kārtas spēļu izlozes rezultāti.

– 16. numurs, Eštonas *Athletic*, spēlēs... – iestājās ilga pauze, kamēr diktors no cepures izvilka nākamo bumbiņu, – ... ar 7. numuru, Mančestras *United*.

– Eštona, uz priekšu! – negantais Niks iebrēcās griezīgā balsī.

– Kā jau teicu, pirms mani tik nepieklājīgi pārtrauca... – Zobenas jaunkundze atsāka, uzmezdama niknu skatienu negantajam Nikam, – pēc dažām nedēļām Eštona spēlēs ar Mančestras komandu. Visām pamatskolām ir piešķirtas divas biļetes. Un, pateicoties manai veiksmei skolotāju izlozē, laimīgais biļešu ieguvējs būs no mūsu klases.

– Es! – kļiedza negantais Niks.

– Es! – kļiedza gražīgā Grieta.

– Es! – kļiedza stiprais Stefans, sportiskais Spensers, nevaldāmā Nelda un attapīgais Artūrs.

– Neviens klaigātājs neko nedabūs, – noteica Zobenas jaunkundze. – Pusdienu pārtraukumā sarīkosim futbola spēli. Labākais spēlētājs iegūs biļetes. Es būšu tiesnese, un mani lēmumi nebūs apstrīdami.

Kādu brīdi negantais Niks apstulbumā pat nespēja ievilkt elpu. Biļetes uz Futbola asociācijas kausa spēli! Biļetes uz Futbola asociācijas kausa spēli, kurā viņu pašu Eštonas komanda spēlēs pret Mančestras *United*. Tās biļetes bija zelta

vērtē. Negantais Niks bija lūdzies un diedelējis, lai izspiestu biļetes no mammas un tēta, bet, iekams viņa ļaunprātīgie, nekrietnie un slinkie vecāki aizvilka savus stubbos kaulus līdz telefonam, tās visas jau bija izpārdotas. Un, rau, te nu tā bija – vēl viena iespēja tikt uz gadsimta maču!

Eštonas *Athletic* kausa sacensībās vēl nekad nebija tikusi tik tālu. Skaidrs, ka viņi sakautu *Taurējošos tīģerus* (skandē: Tū-tu-rū! Rrrr!), *Pinčlejas pitonus* un *Čabatas čempionus*, bet... Mančestras *United*! Nikam bija jātiek uz spēli. Viņam noteikti bija tur jābūt, un punkts. Viss, kas tika prasīts no viņa, – iegūt labākā spēlētāja titulu.

Bija tikai viena ķeza. Diemžēl klases labākais futbolists nebija negantais Niks. Vai sportiskais Spensers. Vai būdīgais Bruno.

Vislabākā futboliste klasē bija gra-
žīgā Grieta. Otra labākā futboliste klasē
bija gražīgā Grieta. Trešā labākā futbo-
liste klasē bija gražīgā Grieta. Tas ir tik
netaisni! Kāpēc no visiem cilvēkiem tieši
Grietai ir jābūt tik kolosālai futbolistei?

Negantais Niks bija izcils raušanā aiz
krekla. Negantais Niks bija pirmšķirīgs

bļaušanā “Aizmugure!” (lai arī ko tas nozīmētu). Neviens cits nespēja skaļāk par viņu uzbrēkt tiesnesim: “Liecies mierā!” Un nedrīkst aizmirst arī kāju nomīdīšanu, vicināšanos ar elkoņiem, grūstīšanos, stumdīšanos, bakstīšanos un klupināšanu. Tur negantajam Nikam nebija līdzinieku. Vienīgais, kas negantajam Nikam nepadevās spīdoši, bija pati futbola spēle.

Bet tas nekas. Šodien viss būs citādi. Šodien viņš ņems grožus savās rokās un pieliks visas pūles, lai kļūtu par zibenīgo Niku, – jā, nūdien. Šodien neviens viņu nespēs apturēt. “Futbola kauss, es jau nāku!” negantais Niks gaviļēja.

Pusdienlaiks!

Negantā Nika klase aizdrāzās uz pagalma rotallaukumu, kurā uz ātru roku tika ierīkots sporta laukums. Divi džemperu katrā laukuma galā norādīja vārtus.

Pie laukuma sānmalām pulcējās daži vecāki.

Zobenas jaunkundze sadalīja klasi divās komandās: sportiskais Spensers bija negantā Nika komandas kapteinis, bet otrās komandas kapteine bija gražīgā Grieta.

Tur nu viņa stāvēja laukuma vidū, ieņēmusi uzbrucējas pozu, pašpārliecināti vīpsnādama. Negantais Niks uz viņu nešpetni paraudzījās no laukuma attālākās malas.

– Nā-na-ni-nā-nā, es būšu vislabākā, – gražīgā Grieta trallināja, rādot viņam mēli. – Un tev nekas nesanāks.

– Aizveries! – noburkšķēja Niks. Kad viņš būs karalis, ikviens, kam vārds būs Grieta, tiks izvārīts eļļā un izbarots vārnam.

– Vai paņemsi mani līdzī uz to spēli, Grieta? – taujāja Īrisa. – Galu galā *es esmu* tava labākā draudzene.

Gražīgā Grieta sarauca pieri. – Kopš kura laika?

– Visu laiku! – īdēja Īrisa.

– Ha! – iesaucās Grieta. – Tas mums vēl jānoskaidro, cik tu esi jauka pret mani, vai ne?

– Paņem mani! – diedelēja attapīgais Artūrs. – Atceries, kā es tev palīdzēju ar dalīšanu?

– Un nosauci mani par mulķi, – atcirta Grieta.

– Es tā neteicu, – taisnojās Artūrs.

– Teici gan, – Grieta palika pie sava.

Negantais Niks uzmanīgi vēroja savus klasesbiedrus. Ikviena skatiens bija vērsts taisni uz priekšu, ikviens bija apņēmiens būt labākais šai spēlē. Nu ko, kaut nu viņi nebūtu pārāk satriekti, kad Niks aizdancos ar savām biļetēm!

– Aiziet, Grieta! – spalgi iebrēcās Grietas mamma.

– Aiziet, Spenser! – iekliedzās Spensera tētis.

– Visi gatavi? – noprasiņa Zobenas jaunkundze. – Bruno, kurā komandā tu esi?

– Es nemaz nezina, – noņurdēja būdīgais Bruno.

Zobenas jaunkundze iepūta savā svilpē.

Aiziet!

